

τὰς ὁποίας ἐρρόφηταν, δι' ὅλας τὰς φρικιάσεις, τὰς ὁποίας ἐφρικίασαν, δι' ὅλας τὰς ἱεράς συγκινήσεις, δι' ὅλην τὴν μέθην τοῦ κάλλους καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας, τὴν ὁποίαν ἐμέθυσαν, τοὺς προγόνους τοὺς εὐθυμήσαντας, τοὺς γελάσαντας, τοὺς νικήσαντας τὸν πόνον, τοὺς προγόνους, οἱ ὁποῖοι τῇ ἐχάρισαν τὰς πέντε τῆς σαρκὸς αἰσθήσεις, εἰς τὰς ὁποίας κατοπτρίζεται ὡς εἰς πέντε βαθεῖας καὶ εὐρεῖας θαλάσσας τὸ ἀφάνταστον, τὸ ἄπλαστον τῆς φύσεως κάλλος.

* * *

Καὶ τώρα, ἐνῶ ὁ ἥλιος κουρασμένος κλίνει ν' ἀναπαυθῆ στὰ χρυσογάλαζα, βελουδίνα κύματα, ἢ ταξιδεῦτρα τῶν οὐρανῶν φαντασία τῆς ἀργοκλείει τὰ ὀλόλαμπρα πτερά τῆς καὶ τὴν ἐπαναφέρει εἰς τὸν κόσμον τῆς καθημερινῆς, τῆς ἐφημέρου ζωῆς. Ἡ πραγματικότης ἐπανερχεται εἰς τὰς αἰσθήσεις καὶ αἰσθάνεται τὸν χρόνον τρέχοντα καὶ τὴν ζωὴν ρέουσαν. Ἡ φλόξ τοῦ αἵματός τῆς ὠχρίᾳ καὶ σθένεται.

Θὰ ἐξαφανισθῆ ὀλιγώτερον εὐτυχῆς ἀπὸ τὰ ἀγάλματα ποῦ ὑφῶνται μαρτύρια χαρᾶς ἐπὶ τῶν ἀετωμάτων τῶν ἐρειπίων. Θὰ διαλυθῆ ἄγνωστος διὰ παντός, ἐνῶ τὰ ἐρειπία τῶν λίθων θὰ διατηρηθῶσι μέσα εἰς τὰ ὑγρά ἐρέβη, μεταξύ τῶν ριζῶν τῶν ἀνθέων, καὶ μίαν ἡμέραν ἐκθαπτόμενα θὰ θεωρηθῶσιν ἱερά, ἀθάνατα δῶρα τῆς Γῆς πρὸς τὴν ἐν ἐκστάσει γονυπετοῦσαν ψυχὴν τοῦ ποιητοῦ.

Καὶ ἐγκατέλειψε τὴν ρίζαν τοῦ μάγαπημένου τῆς δένδρου καὶ ἀπεμακρύνθη τοῦ ἀγαπημένου τῆς Φοίνικος, τοῦ ὑπερηφάνου αὐτοῦ δένδρου τῶν Τροπικῶν, ψυθυρίζουσα τοὺς λόγους τοῦ Πιερράρχου :

«*Non ego loquar omnibus, sed tibi, sed mihi et his . . .*»

Ἀλεξάνδρεια

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

εἰς γυναῖκα τοῦ κόσμου

Ἄφ' ὅτου ἐκαυχῆθηκες πῶς ἔγινες τοῦ κόσμου,
 'ς αὐτὸν κι' ὄχι: 'ς τὸν ἄνδρα σου ἀνήκεις, βλέπω, πῶς μου.
 "Ολοὶ γελοῦν, ὅταν γελᾶς τὸν ἄνδρα σου μὲ χάρη,
 κι' ὁ κόσμος σ' ἔχει τοῦμπανο κι' αὐτὸς κρυφὸ ναμάρι.

Γ. Απ.